

[Aksel Larsen.]

fører krig i Vietnam. Jeg betakker mig for at betragte sådanne stater som særlig fredselkende. Deres folk er det, men deres regeringer ikke. Man siger, vi kommer i selskab med demokratiske lande, og man nævner en række af dem. Jeg vil gerne have oplyst, om man pludselig er begyndt at betragte Portugal, der hidtil almindeligvis også i den socialdemokratiske presse har været karakteriseret som et fascistisk land, som særlig demokratisk? Jeg minder om, at udenrigsministerens kronvidne, mr. Dean Acheson, udtrykkelig har erklæret, at han mener, at Spanien i hvert fald opfylder den ene af de væsentlige forudsætninger for at komme med i Atlantpagten. Betragter man Spanien som et demokratisk land? Hvordan er det endelig med Vesttyskland, som jo kommer med i Atlantpagten, fordi Vesttyskland er besat territorium? Det fastslås udtrykkelig i pagtudkastet, vi har liggende for os, at episoder i Vesttyskland kan føre til krig, og at de sætter solidaritetsforpligtelserne i kraft. Vesttyskland, hvad er det for noget? Det er det område, hvor man ganske rigtigt, som Amerikas udenrigsminister Kenneth Royal siger, har standset afnazificeringen og nu arbejder på længere sigt. I det amerikanske tidsskrift „Weekend“, som udkommer i Tyskland, er der offentliggjort en meget interessant statistik over, hvorledes udrensningen og afnazificeringen er foregået i dette Vesttyskland i den britiske og den amerikanske zone, og det fastslås med tørre og ubehagelige tal, at 70 pct. af alle myndigheds personer, embedsmænd, professorer eller skolelærere og 40 pct. af alle parlamentariske repræsentanter i Vesttyskland er tidligere meget aktive og aggressive nazister. I Forvejen har en vesttysk ministerpræsident offentligt erklæret, at 75 pct. af dommerne i den engelske zone er tidligere højtstående nazister, og Vesttysklands svarindustri er, som enhver ved, i dag under kontrol af de samme nazistiske og militaristiske industrimagnater, som gennemførte og muliggjorde Hitlers oprustning. Vesttyskland, som henligger i den tilstand, kommer vi i selskab med, når vi går ind i Atlantpagten.

Endelig er der konsekvenserne. Sandheden om Atlantpagten kan ikke tilsløres: den er en aggressiv militæralliance. Men lad os endda gå så vidt, at vi rent teoretisk bortser fra denne sandhed, og lad os så gøre os klart: hvis det kommer til krig og Danmark er indlemmet i en sådan stormagtsalliance, så kommer Danmark med sin fremskudte position til at spille bondens rolle i skakspillet, så bliver det Danmark, der først og frem-

mest bliver udsat for krigens ødelæggelser, så bliver det Danmark, der skal levere de fremskudte baser til de amerikanske bombemaskinernes start; og at Amerikas fjender ikke med sindsro vil finde sig i det, kan man sige sig selv. Danmark kommer til at levere kanonføde, og Danmark bliver samtidig udsat for krigens ødelæggelser med bombede byer, dræbte mennesker o. s. v. Det vil man føre vort land ind i uden blot at kunne sandsynliggøre, at det er nødvendigt, eller at det virkelig giver sikkerhed.

Vi opfordrer til at sige nej til Atlantpagten, og selvom flertallet i denne sal er enigt om, at det skal gå stærkt med afgørelsen, at man ikke må tage sig tid til at overveje det endnu en gang i de partier, der har besluttet sig til at sige ja, har man dog også erkendt, at det er en skæbnetung afgørelse af vidtrækkende betydning. Jeg henstiller derfor meget alvorligt til tingets højtærede formand, at han, når vi skal foretage afstemning om Atlantpagten, lader den foregå ved navneopråb, så enhver, der afgiver sin stemme, kan være klar over, hvad han stemmer for eller imod, og være rede til at vedstå sit ansvar. Dette bør man gøre, så meget mere som man åbenbart fra flertallets side agter at modsætte sig afholdelsen af en folkeafstemning. Vil man ikke tillade det, vil man, at rigsdagen, som minsandten ikke er valgt med mandat til at afgøre denne sag, træffer afgørelsen, må rigsdagsmedlemmerne i det mindste med deres navne stå inde for den afgørelse, de træffer. Vi opfordrer til at sige nej, men vi støtter kravet om en folkeafstemning, ikke retsforbundets mærkværdigt formulerede lovforslag, som kun skal tjene til at dække over, at dette parti er et legeme i strid med sig selv, og at det helst vil tilsøre sin stilling mest muligt, men derimod en folkeafstemning om, hvorvidt Danmark skal ind i Atlantpagten: ja eller nej.

Som jeg har nævnt i begyndelsen af min tale, er der ved at komme et sandt sne-skred af protester imod, at regering og rigsdag indmelder Danmark i Atlantblokken. Det er først begyndelsen, for folket har jo haft så kort tid; størsteparten af pressen har gjort, hvad den kunne for at holde folket i uvidenhed, for at vildlede det, og det ærede medlem hr. Bomholts farlige radio har i så henseende gjort sit arbejde. Men protesterne er ved at komme. Jeg føler mig overbevist om, at de vil blive ved, fordi det danske folk har sine erfaringer, det har erfaringer for, at regering og rigsdag kan træffe en forkert afgørelse på et skæbnesvangert tidspunkt, men at folket ikke derfor bør give fortabt. Det gjorde folket